

De wij tot algemeene werkstaking moet nu eenmaal tot daad rijpen en wanneer het oogenblik van handelen daar is zal geen revolutionair schroomen het signaal te geven, ook al staat er 3 maanden vrijheidsberoving tot straf op.

Vanuit dit gezichtspunt trof het ons dan ook zeer in het verslag van Wijnkoop's rede op de Amsterdamsche protestvergadering tegen de arrestatie de V. gehouden, dat hij zich vooral moeite gaf, een juiste lezing te geven van die woorden, die tot vervolging hadden aanleiding gegeven. Hij liet zich hiermede verleiden tot een advokaterij, die een buigen voor de bourgeoisie en een vertroebeling van het inzicht de arbeiders inhield.

De muggenzifterij van tekst-uitlegging behoort iemand als Wijnkoop over te laten aan Mr. Bekker, die dit stellig als vakman wel toe te vertrouwen is, om zelf des te beter de strekking van het wapen, dat de doodsteek in de kapitalistische productie beteekent op te halen. Maakt zijn houding tegenover bourgeoisie en proletariaat nu niet den indruk van retireeren? verzwakkend de wil van de massa en versterkend het prestige van den staat.

Nog daargelaten, wat zeer goed mogelijk is, of niet juist de bedoeling heeft voorgezet de arbeidersmassa's van regeeringswege te provoceren, wanneer de V. gevangen werd gezet.

De leus der algemeene werkstaking werd de laatste maanden schier in elke vergadering met zooveel nadruk van het spreekgestoelte als „het“ middel van nu voorgehouden, dat de bourgeoisie naar onze meening op dit punt klaarheid wilde over wat werkelijk aan revolutionair verzet onder de massa leefde. De invoering van burg. diensplicht b.v. houdt hiermede ten nauwste verband! men bedenke daarbij toch ook eens hoe gedurende den geheelen oorlog de bourgeoisie in den aanval is!

Zullen de leiders van thans, die gezien hebben wat er niet gedaan is en bij de arrestatie de V. en bij het afkondigen van wetsvoorstellen en maatregelen, die leven en vrijheid der arbeiders aanranden, daaruit de les moeten putten, dat de leuze van alg. werkstaking tot een frase verstart wanneer die komt als opdracht van boven in plaats van door drang van onderen op?

De arbeiders hebben in hunne organisaties deze feiten terdege onder de oogen te zien, om zich sterk te maken in het verhinderen van persoonlijke politiek, hetzij deze bestaat uit het ingrijpen of richting geven, door enkele personen, dan wel door groepen van leiders bedreven wordt.

Beide methodes zijn vijandig aan een juiste proletarische politiek, die alleen geworteld mag zijn in de uitgesproken wil der georganiseerde massa's.

C. O.

Teekenen van verval.

De „Nieuwe Amsterdamer“, meer bekend onder den naam van de „Nieuwe Groene“ is het politieke weekblad van die intellectuelen en technici onder de bourgeoisie, die het imperialisme met een zoo sterk mogelijk georganiseerd militarisme willen ondersteunen. Het vecht daarom tegen de oude bureaukratische opvattingen onder de militaire kringen e. zoekt alle burgerlijke elementen die zich tegen dezelfde verschijnselen van deze soort mufte op dit en ander terrein keeren, te vereenigen op de principiële basis van een imperialistisch militaristisch bedrijf. Uiterlijk schijnt dit blad radicaal.

Ieder arbeider voelt, dat in een dergelijke kring van „intellectuele drijvers“ de principiële dienstweigerers een zeer gehaat wezen is. Zoo liet dit edele blad een zekeren heer Kolléwijn in het nummer van 4 November 1917 schrijven, dat de beste oplossing om ons van principiële dienstweigerers, die uit zuiver

anti-kapitalistische gevoelens dienstweigeren, te ontdoen, is deze eenvoudig te fusileeren.

Het is onze bedoeling niet in den breede het imperialistisch bourgeois-gedoe van dit orgaan aan den kaak te stellen. Noodig is evenwel dat de franjes, die het feitelijk wezen bedekken, zoo nu en dan eens worden afgeknippt.

Zoo zullen we zeker bij gelegenheid het schrijven van den heer Frans Coenen met zijn artistiek draaierige stijl eens van een anderen kant bezien dan de zweepers in bourgeois en S. D. P. kringen niet dit gaaf gebleven overblijfsel van burgerlijk cultuurwezen volgens hen.

Het geeft evenwel veel te denken wanneer een dergelijk imperialistisch bourgeois-orgaan met deze duidelijke bedoelingen, de medewerking heeft van A. Pannekoek, Mevr. Roland Holst, v. d. Poel, A. Neuhaus en J. Saks. De eerste vier zijn leden van de S. D. P. Dit zijn teekenen van verval bij een groep intellectuelen onder de revolutionaire socialistten in Holland.

Welke motieven deze menschen individueel ook moge hebben om tot de wekelijksche ontspanning van een intellectuele bourgeois-kleef bij te dragen, voor den klassenstrijd beteekent het een zijdelings steunen van imperialistische stroomingen, even gevaarlijk als de speciale anti-Duitsche verkiezingspolitiek van de S. D. P., dat daarvan de tegenhanger is.

Bovendien zijn het voor een ieder die weet hoeveel inspanning er noodig is om in deze tijden de werkelijke socialistten vrij te houden van nationalistische invloeden, sterk sprekende teekenen van verwaarloozing van deze taak.

In een orgaan dat imperialistisch in merg en been is en dienstweigerers eenvoudig wil fusileeren, zoals Marx te herdenken A. Pannekoek doet, kan voor intellectuele leiders misschien een soort voldoening bieden, voor werkelijke socialistten geeft dit een beeld van een bijdrifvigheid om speciaal bij burgerlijk cultuurkrieken sympathie te bedelen voor onze zoogenaamde „helden“. Want alleen dezen komen natuurlijk in aanmerking. De hoog — uitstekende figuren, daar wil dit pikante bourgeoisorgaan wel eens mee op de hoogte komen, dit strookt met haar eigen helden vereering uit het burgerlijke cultuurleven.

En de elleetuelen, zoals Pannekoek, Rosland Holst, v. d. Poel, Neuhaus en Saks vliegen er in en geven aan de bourgeois wat de bourgeois kan verstaan en maken zich misschien zelf wijs, onze propaganda voor het socialisme versterkt te hebben. Deze bourgeois vinden natuurlijk, dat socialistische arbeiders een speciaal dienstweigerers creaturen zijn; zoo'n vooraanstaande figuur, zie je, dat is wat anders!

Intusschen hebben dergelijke verschijnselen ons er des te dieper van overtuigd, hoe noodig het is den strijd om het socialisme van onderen aan te pakken en aan te wakkeren, ook al is dit deze leiders niet sympathiek. Want waartoe zij komen, is niet meer te beoordeelen met sympathie of anti-pathie; het zijn reeds feitelijke teekenen van verval.

Waarom veroveren deze intellectuelen niet de plaats in „De Tribune“ omdatgene te zeggen wat zij noodzakelijk achten?

Waarom strijden deze intellectuelen niet met ons voor de vrije meeningsuiting en kritiek op de leiders als zij mot hebben met No. 1?

Waarom dat gecoquetteer met abstracte wijsheid in een burgerlijk imperialistisch milieu, waar de opbiterij tot oorlog telkens om het hoekje gluurt?

Wij wachten op een duidelijk antwoord.

W. A. Hoenders.

Arbeiders, laat u niet voor den mal houden!

Op de anti-kiesvergadering der Fed. van Rev.-Socialisten, waar C. Kitz sprak, debatteerde Wijnkoop en zeide o. a.:

„... bevalen u de vertrouwenmannen niet welnu, roep ze terug en zendt er nieuwe heen“.

Elkeen die weet, hoe de leiderbelangen de toepassing van de democratische rechten der leden in de S. D. P. tot een paskuil hebben gemaakt, voelt dat dergelijke uitdrukkingen slechts woorden zijn en blijven... tot dat de arbeiders zelfstandig die organisatie scheppen, die hun ook waarborgt het recht vertrouwenmannen terug te roepen.

Hoe krijg je ze er uit dat is het juist waar het op aankomt. Met kiezers zonder organisatorisch verband, kan men de kritiek en de controle niet op de vertrouwenmannen uitoefenen; daarom arbeiders, maakt eerst uw klasseorganisatie in den strijd om het nieuwe socialisme.

W. A. Hoenders.

Onze bedoeling

ligt niet in het oprichten van een nieuw partij naast de bestaande politieke en economische organisaties; maar wel in het brengen van een verband tusschen de verschillende groepen, die gevormd moeten uit zulke leden der georganiseerde arbeiders, die zich kunnen eens verklaren met ons denken en willen.

Sluit u daartoe aan om de „Internationale“.

Soc. Dem. Partij (S. D. P.)

Geschorschte afdeling den Haag.

HUISHOUDELIJKE VERGADERING op a.s. Vrijdagavond 14 Juni, 8 uur, in de Jan Hendrikstraat 24.

AGENDA:

1. Notulen.
2. Mededeelingen en ingekomen stukken.
3. Voorstel tot reorganisatie van de contributie-afdracht.
4. Benoeming van een lid in de pers-commissie.
5. Verkiezingsactie en colportage met „De Internationale“.
6. Voorstel tot het huren van een eigen lokaal.
7. Rondvraag.

Alle leden wekken wij op deze zeer belangrijke huish. vergadering te bezoeken. Bij punt 5 zal het verkiezingsmanifest worden behandeld. Een ieder zorge bij deze bespreking dus tegenwoordig te zijn. Het gaat om in 't openbaar ons beginsel naar voren te brengen.

De Secretaris:

W. A. Hoenders.

Adres van het secretariaat: Valkenboschkade 525.

Brievenbus.

Groep Amsterdam I en Rotterdam.

Abonnementen kunnen opgegeven bij den plaatselijken secretaris.

**

Alle groepen.

Benoeming met spoed van lid in de Perscommissie en opgaaf aan de redactie.

**

Geldzendingen aan mej. A. Mijer, 2e Sweelinckstraat No.188, Den Haag.

**

Inzenden.

Copie voor volgend No. uiterlijk 24 Juni binnen.

**

Gratis

verspreiden van restanten 1e nummer alleen bij verschijning van No. 2.

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Adres voor Redactie en Administratie:

1e Jaargang No. 2

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen

Acaciastraat 103 - Den Haag

:: 29 Juni 1918 ::

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 0.70 per halfjaar - Losse Nos. 5 cent

INHOUD: Het monsterverbond; Ons Blad; De Russische volksvertegenwoordiging; Finland; Een gevaar in eigen rijen; Het tuchthuis als opvoeder; Achter de schermen; Een kleinigheid; Soc. Propaganda Vereniging.

Tweede en laatste proefnummer.

Het monsterverbond tusschen S. D. P. en S. P.

Een duidelijk voorbeeld van de ongehoorde vrijmoedigheid van de leidende organen van de S. D. P., de redactie van „De Tribune“ en het Partijbestuur, feitelijk dezelfde personen die op dubbelpost staan, is het verdedigen en aangaan van een overeenkomst met de leiders Kolthek c. s. die in der haast, vóór de verkiezingen een „socialistische“ partij hebben opgericht. Het karakter van de S. P. komt het best tot uiting in het orgaan van die partij, evenals in „Het Volk“ dat van de Arbeiderspartij.

De Heer Kolthek Jr. die door den wereldoorlog tot het parlementairisme in bekeerde! schrijft in het orgaan van zijn partij, uitgekomen op den 4en Mei:

„In de nummers 14 en 15 van het syndicalistisch Tijdschrift „Le Clairière“ heeft onze vriend Cornelissen een tweetal artikelen geschreven over: De Duitse socialistten en het militarisme.“ De rest van deze aankondiging laten wij zwemmen.

Wie is echter „onze vriend Cornelissen“? Havas, het officieele agentschap van het Fransche imperialisme is vroeger zoo gedienschtig geweest ons iets mede te deelen van „onze vriend Cornelissen“ en hem in bescherming te nemen tegen een aanval van Jean Longuet, lid van de geunifieerde Partij, behorende tot de gematigde oppositie in „deze oorlogspartij, die den „vredemaker“ Wilson lonkjes toewerpt.

Longuet heeft hem, Cornelissen, genoemd: „een Nederlandsch anarchist, die in Fransch chauvinist is veranderd“. De vriend van den leider der S. P. is ons trouwens bekend van 1914 toen hij in Nederland kwam om syndicalisten over te halen, Nederland aan te sporen om aan den oorlog deel te nemen aan de kant der Entente. De uitspraak van Longuet als Franschman en pacifist over den Nederlander Cornelissen is typisch. In syndicalistische kringen weeten men trouwens ook iets van „onze vriend Cornelissen“ een van de S. P. leiders.

In „De Tribune“ van 12 Juni (A'damsche Editie) schrijft C. Kitz aan het slot van een ingezonden stuk (deze lieden krijgen direct plaatsruimte) tegen Croiset, ook al „leider“: „Typisch verschijnsel, dat juist de kopstukken der S. P. hetzelfde standpunt innemen als Cornelissen“. Het spreekt vanzelf dat de leiders der S. D. P. ook in bezit waren van deze wetenschap. Wel is er in „De Tribune“ betoogd dat het verkiezingsprogramma van de S. P. overeenkomt met dat van de S. D. P. wat nietwaar is, maar indien het wel juist was nog geen

compliment zou wezen en bovendien niets zegt. Want een partij wordt door socialistten niet beoordeeld naar haar program, maar naar de taktiek, de strijdwijze, die ze toepast.

De Heer Cornelissen, de „Fransche chauvinist“, is voor voortzetting van den oorlog. Havas, heeft in het telegram waarvan wij gewag hebben gemaakt, de heer Cornelissen laten zeggen: „Frankrijk is de voorhoede van de natien en het wordt om zijn verleden, zijn tradities, gesteund door alle democratieën der wereld, in de eerste plaats door Engeland en de Ver. Staten.“

Deze democratische platheden laten wij voor het oogenblik onbesproken. Het slot van het Havas telegram luidt: „De ware internationalisten kiezen onomwonden partij tegen de Pruisische autocratie en noemen een vrede onmogelijk zoolang die autocratie en het militarisme door haar beschermd niet zijn vernietigd“. Heel goed gebruld, Fransche chauvinist! Zoo men ziet is de heer Cornelissen niet zóó vals en verdedigend om zich te verbergen achter Marx, hij spreekt en kiest „onomwonden“ partij vóór het eene imperialisme tegen het andere, vóór de overwinning van het Engelsch-Amerikaansch imperialisme over het Duitse, deze „ware“ internationalist, dit specimen van een oerecht verrader en renegaat, die in bescherming wordt genomen door het telegraafbureau van de Fransche keelafsnijders en worgers van Indo-China, van Tonkin, van Madagaskar en Marokko.

**

Hoe is het standpunt van het weekblad van de „Socialistische“ Partij? In het nummer van den 15en Juni lezen wij in een schijnpolemieck tegen de S. D. A. P. de volgende fraaiigheden: „Een revolutionair is, alléén reeds omdat hij revolutionair is, anti-Duitsch, niet alleen nu, doch ook reeds vóór den oorlog. De laatste jaren kunnen die gevoelens slechts hebben versterkt, of beter gezegd; de juistheid van dat inzicht hebben bevestigd. De kern van Duitschland is Pruisen, de geschiedenis van Pruisen is de geschiedenis van het streven naar heerschappij en onderdrukking.“

Echter is dat anti-Duitsch der revolutionairen noch pro-Engelsch, noch pro-Fransch: het is alléén pro-socialist, pro-revolutionair“. Als men deze woorden eenszins veranderd en in plaats van anti-Duitsch leest anti-Engelsch zou de sociaal-imperialist Cunow c. s. juist hetzelfde kunnen betoogen vóór Duitschland. Het is trouwens verregaand onjuist alleen aan Pruisen het streven „naar heerschappij en onderdrukking“ te verwijten.

Om eventuele politieke valsche munters vooruit den mond te snoeren herinneren wij aan de uitspraak van Frederik Engels, de kameraad van Marx, die schreef: „Er is in geheel Europa geen enkele groote mogendheid die geen stukken van andere Naties met zijn gebied heeft vereenigd.“

Frankrijk heeft Vlaamsche, Duitsche en Italiaansche provincies. Engeland, het eenige

land dat werkelijk natuurlijke grenzen bezit, is in alle richtingen ver over deze grenzen heengeschedren en heeft in alle landen veroveringen gemaakt. Het is thans in strijd met een zijner bezittingen, de Jonische Zilanden, nadat, het zoeven een reusachtige opstand in Britsch-Indië met Oostenrijksche middelen heeft onderdrukt. (pag 51 F. Engels, Po und Rhein.)

De schutter die het partijorgaan van de S. P. „redigeert“ die blijkbaar even onwetend is als de gemiddelde ook-socialisten van alle z. g. socialistische partijen die in ons land bestaan, weerlegt zich zelven aan het slot met te zeggen: „wij begrijpen er derhalve niets van, hoe de Engelsche en Fransche socialistten een uitnodiging durven zenden aan Troelstra om hen te komen bezoeken, zonder dat de socialistische minderheid en het N. A. S. een dergelijke uitnodiging hebben ontvangen. Het is vreemd en wij zijn nieuwsgierig naar de motiveering van die handelwijze.“

Dus de S. P. leiding wil samen confereeren met de Entente-social patriotten. Zijn deze heeren dan niet voor een overwinning van het Engelsch-Amerikaansche kapitaal en daarom juist anti-Duitsch? Het is dus nietwaar wat deze redacteur neerklat in het eerste deel van zijn betoog, dat hij anti-Duitsch is, omdat hij pro-socialist is. Hij verdedigt trouwens de „Telegraaf“ in hetzelfde stuk, beste bewijs dat hij onwaarheid spreekt, wanneer hij zegt anti-Duitsch te zijn omdat hij socialist is. Dit is praktisch onmogelijk; zegt men b. v. omgekeerd, ik ben pro-Duitsch omdat ik socialist ben en acht een overwinning der Centralen het beste voor het socialisme, dan hoort men bij Scheidemann en „De Toekomst“.

Maar toch „Recht voor Allen“ heeft gelijk; de S. P. hoort bij de Engelsche en Fransche sociaal patriotten, zoals Kolthek bij Cornelissen, „de Fransche chauvinist“.

**

Wij zijn lang blijven staan bij Cornelissen en de S. P. om aan te toonen van welke geest deze lieden zijn, om het licht te doen vallen op de bondgenooten van de S. D. P. Het feit bestaat dus dat de S. D. P.-leiding met een partij samengaat die onverschuld sociaal-patriottisch is. De lieden van S. D. P. en S. P. zijn verbonden. Stemt men op de een, dan stemt men ook op de ander. Dit is niet onze schuld, maar de schuld van de partijleiding. Wij vragen waar de leiders van de S. D. P. de vrijmoedigheid vandaan halen om ons zoo te blameeren en ons over te leveren aan zulk een overeenkomst, zonder de partij er in te kennen. Kan de leiding van de S. D. P. scherper gecritiseerd worden dan door het feit vast te leggen dat deze zelfde leidslieden niet naar de Zimmerwald conferentie wilden gaan om met de linkerzijde d. w. z. met de Bolsjewiki, de Jong-Zweden, de Poolsche sociaal-democraten onder Radek en de „enge“ Bulgaren samen te werken, terwijl zij, de hoogepriesters van de S. D. P.

hier te lande een monsterverbond hebben aangegaan met de Engelsch-Franche sociaal patriotten, merk Kolthek?

Kan men deze slechte herders beter in het juiste licht stellen dan door te zeggen dat zij de Haagsche afdeling willen roeyeren omdat zij de kandidaten niet wil aanbevelen, kandidaten die zeggen revolutionair te zijn, maar die in werkelijkheid geallieerd zijn met Kolthek?

Voor deze liaison, dit opportunistisch avontuur met een partij (feitelijk alleen een klikje leiders) die ook speculeert op de gunst en recommendatie der Syndicalisten om in de Kamer te komen, wil men daarvoor een afdeling roeyeren?

Zijn er dan helemaal geen klassebewuste socialistische meer in de S. D. P.? Zijn de genooten dan zoo bedorven door revolutionaire frazen, dat zij het optreden van de leiders steeds goedkeuren? Wie saboteert de partij, zij die een massa-roeyement willen terwille van een politiek avontuur, van een monsterverbond, of een afdeling die de kandidaten niet wil aanbevelen? Het laatste is slechts van formeel organisatorischen, het eerste van principieel aard. Wat het zwaarst is moet het zwaarst wegen, is het eerste niet juist, het tweede is een misdaad.

Alle socialistische in de S. D. P. moeten als één man front maken tegen het schrikbewind, tegen den voorgenomen moord-aanslag op de democratie van de zijde van het P. B. waar van Ravesteijn en Wijnkoop domineeren.

B. L.

Ons blad.

Zonder overschatting moeten wij constateren dat ons blad in een groote behoefte voorziet.

Bij den chaos, die op 't oogenblik in de arbeidersbeweging heerscht, is het ongetwijfeld van groote betekenis aan den strijd voor het socialisme een dieper perspectief te geven. De strijd van de arbeiders tegen de hongerpolitiek der Ned. imperialisten is bij menigen strijder tegen het kapitalisme ontwaard in een jacht naar kleine voordeelen. Tengevolge daarvan is het internationaal voelen en denken een tweede plaats in gaan nemen, het vertrouwen in eigen kracht verzwakt en wordt meer en meer alles verwacht van de sterke leiders die zich langzaam maar zeker van de macht in de beweging meester maken.

Zoo is langzamerhand de geheele macht der S. D. P. geconcentreerd in hare leiders en de weinige democratische geschooldheid der leden is de oorzaak geweest dat deze verwording zoo snel een feit kon worden.

„De Tribune“ opgericht tengevolge van het onsocialistisch drijven der S. D. A. P.-leiders, was tot vóór den wereldoorlog het orgaan waarin de propaganda van het socialisme vrijuit kon worden gevoerd. Tegenover de steeds toenemende onsocialistische praktijken van de S. D. A. P. stonden wij dan ook altijd sterk en deden met lust en ijver datgene wat gedaan moest worden.

Bij het uitbreken van den wereldoorlog evenwel bleek het ten duidelijkste dat de leiders met andere bedoelingen voor de vrije meeninguiting en het socialisme hadden gevochten dan het overgrote deel der arbeiders in de S. D. P. Daardoor werden de meeningsverschillen steeds scherper omlijnd en kwam weldra de principiële ondergrond van die meeningsverschillen naar voren.

Dat alles behoefde zeer zeker nog niet te leiden tot die verbittering en onverdraagzaamheid, welke ons allen bekend zijn.

Er werd evenwel van de leden gevorderd een sterk democratische besef en dat was er niet. De eenzijdige actie en ontwikkeling

der S. D. P. door haar speciale anti-S. D. A. P. stelling, had de sleur en het slaafsche volgen van de leiders bij een groot deel van de leden sterk aangekeekt. De leiders hadden in een dergelijke situatie gemakkelijk spel en 't gevolg was dan ook dat weldra de leden der S. D. P. op straffe van politiedwangmethoden en roeyement, de persoonlijke belangen van de leiders met hun ontneembare heerschzucht vrij spel moesten laten. Telkens wisten deze leiders de principiële geschillen op den achtergrond te schuiven door het bemoeielijk van de organisatorische wijze waarop door de leden hun inzicht kon gepropageerd worden. Vandaar dat zij er dikwijls meesterlijk (dat moeten wij toegeven) in slaagden aan de oppositie den schijn te geven dat deze slechts om kleine dingen de S. D. P. leiding bekritiseerde. Wij, die midden in de praktijk stonden en slechts de organisatie hadden om onze rechten te verdedigen, weten allen hoe gemeen en opzettelijk laaghartig de vele bureaucratistische en advocatenrucs bedacht werden door de leiding om toch niet de meeningsverschillen klaar en zakelijk tot uiting te laten komen.

Intusschen sprak de redactie van „De Tribune“ steeds meer en meer openlijk de sympathie voor het imperialisme van de Geallieerden uit en werd het ook steeds meer noodzakelijk tegen die onsocialistische propaganda front te maken.

Van onzen kant werd steeds principieel stelling genomen met den eisch van het recht der leden om onze gedachten langs organisatorischen weg naar voren te brengen, voorop.

Dat er toen aan de redactie van „De Tribune“ harde nooten zijn te kraken gegeven, zal niemand ontkennen, maar onze strijd was en bleef principieel, omdat wij ons moreel sterker voelden door de zaak waarvoor wij stonden.

De redactie van „De Tribune“ daarentegen antwoordde steeds in persoonlijk beleedigende woordenvloed en zelfs persoonlijke schunnigheden aan ons adres moesten dienen om het leidersstandje vrij te pleiten.

Weldra kwam dan ook de periode dat deze leiders zich alles tegenover ons veroorloofden. Met ingezonden stukken werd zoo lang mogelijk gewacht (minstens vijf à zes weken) of zij werden direct in de prullenmand gesmeten.

Moties door de verschillende afdelingen aangenomen, werden zonder beantwoording eenvoudig terzijde gelegd.

Persoonlijke willekeur van de leiders werd gesteld en doorgedreven tegenover de organisatorische afwikkeling der partijgeschillen.

De oppositie werd niet beoordeeld naar beginselen, maar naar de wijze waarop enkelen onbehouwen uitdrukkingen bezigden. Onder aanvoering van v. Ravesteijn werd in „Rotterdam“ partijgenoot Kretz geroyeerd als lid der S. D. P., zonder behoorlijke discussie. Dat alles kon geschieden omdat de democratische gezindheid der meerderheid niet voldoende ontwikkeld was om weerstand te bieden aan dit te buitengaan van de sterke persoonlijke politiek der leiders.

Dit bleek in nog sterker mate bij de candidaatstelling voor de kamerverkiezingen. Daar vooral konden de leiders tevens hun persoonlijke belangen behartigen en de leden op de grofste wijze misleiden.

De toelg van deze leidersklik om zelf te beslissen wie in aanmerking mocht komen voor een candidatuur is dan ook geslaagd.

Welke moeite de afdeling den Haag ook deed om deze candidaatstelling op democratische wijze door de leden der S. D. P. te doen beslissen, Jan C. Bureaukraat met de redactie van „De Tribune“ wisten alles handig te verfoemen.

Alleen op één punt stond de leiding der

S. D. P. altijd op de organisatorische rechten en dat was het punt van de financiën.

Zoodra er betaald moest worden, werkte de organisatie prachtig en vlug. In alle andere zaken was het traineeren en zwijgen.

Dit alles had tot gevolg dat de afdeling Den Haag niet aan de verkiezingen wilde deelnemen. Daarop heeft de leiding deze afdeling geschorst. Gezien de weinige fut die er in de leden van de S. D. P. zit, weet iedereen dat dit tevens roeyement beteekent. De leiders zijn dan ook zoo zeker van hun zaak dat zij ons nu reeds niet meer als leden der S. D. P. erkennen. Dit bleek uit een schrijven van de redactie aan een onzer leden in antwoord op een ingezonden artikel.

In de statuten heet het dat alleen een congres het recht heeft ons te roeyeren. De leiders houden zich met dergelijke „kleinigheden“ niet bezig.

Een buitengewoon congres inzake de Zimmerwald-kwestie dat door meer dan een derde der leden werd geëischt en dus volgens de statuten moet gehouden worden, werd door de leiders verhinderd.

Ook ditmaal komt de eer daarvan toe aan van Ravesteijn, die door een vernuftig uitgedachte bureaucratische spitsvoerdigheid dit congres wist te vrijkleden. Het intellect maakt zich wel verdienstelijk!

Dergelijke wantoestanden in een partij zijn in een zoodanigen graad vijandig aan socialistische strijdmethoden en kameraadschap dat wij besloten in ieder geval tot de uitgave van een eigen orgaan over te gaan.

Dit blad willen wij maken tot een wapen in den klassenstrijd en om ons zelf tot socialistische op te voeden, zonder vrees voor den muilkorf.

Wij willen door middel van ons blad trachten de verarring, die de arbeiders verdeelt, op te lossen en hen samen brengen in de revolutionaire eenheid.

Wij willen de Leidersuggestie, waar de arbeiders nog steeds den invloed van den overvloed, tegengaan omdat die leiderspolitiek het proletariaat voert naar de débacle, zoals 1914 die te aanschouwen heeft gegeven.

Wij willen met ons blad, de persoonlijke en massale daad ondersteunen, omdat wij weten dat daardoor het idealisme in de beweging weer zal ontwaken.

Wij willen in ons blad het internationaal gebeuren belichten, opdat de internationale kameraadschap werkelijkheid zal worden.

Arbeiders! kameraden! begrijpt met ons, dat het gaat om nieuwe dingen, die veel offeringen zullen vragen.

Begrijpt met ons, dat wij als levende, als denkende wezens de dingen zelf kleur moeten geven.

Help ons, een nieuwe tijd ligt open, gij zelf hebt in u wakker te roepen de begeerte naar het communisme.

G. Postma.

De Russische Volksvertegenwoordiging.

De breuk van de Russische Revolutie met het oude burgerlijke parlementarisme is de daad van de Bolsjewiki die zoo'n buitengewone woede tegen hen heeft ontketend. De smaad, die na de ontbinding van de Konstituante over ons werd uitgestort hebben wij echter met groote gelatenheid op ons genomen. Wij vergeven gaarne allen, die zoo heftig schreeuwen dat de Revolutie de democratie heeft vernietigd, want zij begrijpen niet dat een Revolutie eigen methoden, dus ook een eigen „parlementarisme“ eischt. Trotzky heeft dit met de treffende uitdrukking verkondigd: het Algemeen Kiesrecht is een verouderde instelling.

Deze uitspraak heeft men niet begrepen. En toch meende Trotzky niets anders dan dat het Algemeen Kiesrecht een deel was van die staatsinrichting, die door de Revolutie werd vernietigd. Het logische gevolg was dus dat dit kiesrecht als deel van het schadelijke geheel moest verdwijnen. Onze zorg voor het in stand houden van het door de Revolutie verkregen eischte, dat de deuren van het Parlement gesloten bleven voor allen die de Revolutie naar het leven stonden en die bij elke voorkomende gelegenheid onzen arbeid saboteerden.

Wij hebben hiertegenover een revolutionair parlement gesticht, een permanent congres van vertegenwoordigers der Arbeiders- en Boerenorganisaties.

Deze organisaties kiezen één vertegenwoordiger op elke 1000 leden. Het Parlement, de Centrale Arbeidersraad (Soviët) die 2000 leden telt, vergadert iedere week eenmaal. Deze Centrale Soviët kiest een centrale sectie (de kleine Soviët) van 300 leden, die driemaal in de week bijeenkomt. Deze Centrale sectie heeft de hoogste macht in den Staat.

Zij kiest de Volkscommissarissen en alle ambtenaren. De Volkscommissarissen moeten in elke zitting verantwoordig afleggen van hun handelingen. Deze engere Soviët is weer in afdelingen verdeeld, één sectie voor elk departement. Elke hervorming moet door den betreffenden Volkscommissaris aan zijn sectie worden voorgelegd en treedt eerst in werking als zij door deze is goedgekeurd.

Ieder lid van de Soviët kan de Volkscommissarissen interpelleeren en deze moeten direct antwoorden. Een nieuwe kenmerkende trek van deze Volksvertegenwoordiging is dat de mandaatgevers een waarborg hebben voor de handelingen en het stemmen van hun afgevaardigden. Deze moeten namelijk iedere week verslag geven aan hun organisatie van hun gedragingen. Indien dan blijkt dat de afgevaardigde tegen de meening van de meerderheid van de organisatie heeft gestemd of gehandeld dan wordt hem eenvoudig het mandaat ontnomen en de organisatie kiest een nieuwen afgevaardigde.

Kamenew.

FINLAND.

De Buitenland-redacteur van „Het Volk“ jammert in zijn kolommen van 1 en 2 Juni over de reactie, die zoo beestachtig huishoudt in deze Duitsch-Russische randstaat en geeft over de bloedige onderdrukking der revolutie een vertaling van een artikel uit de Weensche „Arbeiter Zeitung“. De liefde van deze beide sociaal patriottische organen voor geweldadige omwentelingen is van een vrij verdacht allooi, al kan die meer oprecht zijn naarmate zij zich verder van huis afspeelen. Van v. d. Goes en Victor Adler naar Lenin-Trotsky is wel wat verder dan één stap!

Wanneer wij bedoelde artikelen eens wat aandachtiger bezien, dan is het niet moeilijk te besluiten wat hen zoozeer in het neerslaan der Finsche beweging bedroeft. De schoone machtsposities der sociaaldem. zijn n.l. totaal verwoest en dit gaat het levend-lijk der 2e Internationale nog het meest aan het hart. Lezen wij niet de volgende heerlijkheden uit dit S. D. A. P.'sche land van belofte:

1. „In den Landdag 90 soc. dem. op 200 afgevaardigen.“
 2. „Hoop op spoedige meerderheid in den Landdag.“
 3. „Algemeen kiesrecht voor mannen en vrouwen.“
 4. „8-uren dag.“
- Wanneer het Finsche proletariaat zich desondanks in een „bolsjewisch avontuur“

begeeft, kunnen wij daaraan wel eenigermate afmeten, hoe de arbeiders zich in de samenleving dezer reform-maatschappij verheugen. Net als in Holland en Oost-Hong. vinden de offic. soc. democraten bovenvermelde hervormingen, die immers op de bourgeoisie „veroverd“ zijn van zoo groot gewicht voor de uitbouw der organisaties en de bevestiging der vreedzame omzetting der maatschappij, dat „de leiders der Finsche soc.-dem. zich tegen deze verleiding (n.l. invoer van de diktatuur van het proletariaat) verzet hebben“ en is het volkomen begrijpelijk, voor Adler en genooten, ongetwijfeld, dat de partijleiders een geweldadige opstand afraadden. Voor wie het contra revolutionair gewurm dezer peuters langer dan vandaag of gisteren heeft gadeslagen, weet uit de praktijk wat deze diplomatieke taal inhoudt. Onder revolutionaire arbeiders noemt men dat kortweg „strijdbreken“!

Bovenstaand advies stamt verder voor een goed deel uit de wetenschap wat de soc. dem. maar al te bekend is, zoowel daar als elders, dat „kleine burgers, boeren en intellectueelen die zich vroeger dikwijls als vrienden van de arbeiders hadden aangesteld, zich in gesloten rijen om de bezitters schaarde toen de niet-bezitters naar de staatsmacht grepen“, zoodat al die prachtige machtsposities voor een deel, en niet het kleinste, vroeger „veroverd“ waren met behulp van het kleinburger-dom. Men ziet, internationaal steunt de off. soc. dem. op de reactie. Hoe langer hoe meer wordt dat haar steunpunt en in gelijke verhouding zal de kapitalistische ontwikkeling de proletarische massa's tot haar in tegenstelling brengen.

Voor ons houdt echter de wreede onderdrukking van Finland een hoopvolle belofte in. Gelijk het Russ. proletariaat den nacht van 1906 moest doorkomen om de dageraad van 1917 in glorievolle verschijning te begroeten, zoo zal de nederlaag onzer Finsche broeders een nieuw tijdperk doen opbloeien; waarin zij, uitsluitend steunend op de proletarische massa, wier belang alleen direct de revolutie dient, met succes een nieuwe poging tot machtsgrijping kunnen wagen.

Bezittingen van vakverenigingen en coöperaties die thans verbeurd verklaard zijn, algemeen kiesrecht, dat afgeschafte is geworden, hebben zij slechts als middel te leeren zien en dan kan de prijs voor het nieuwe inzicht, nooit te duur gekocht zijn. Rouw in het hart dragen wij evenwel over de bloedige afslachting onzer heldhaftige kameraden!

Tot slot terugkerend tot het commentaar van het orgaan der Arbeiderspartij kan ons antwoord als volgt luiden.

De politieke reactie, Heer van der Goes, is niet de zegepraal van de centrale wapenen onder leiding van het Duitsche militarisme, maar van het internationaal geconsolideerde kapitaal, waarin thans als onderbreking Duitschland Engelslands wereldheerschappij naar de kroon streeft en net zoo min als de Centralen zich ontzien de huidige „orde“ in Finland te herstellen, evenmin schamen de Geassocieerden zich, daar waar zij vrij hun geweldsmacht kunnen uitoefenen, pogingen in het werk te stellen tot worging der Russische revolutie en tot invoering van de vroegere orde.

De jongste dagbladberichten vertellen ons tenminste van een contra-revolutie, die in West-Siberië ingezet, verder naar het Westen moet overslaan. De steeds hulpvaardige hand van Engeland zal geen middel onbeproofd laten, Duitschland vanuit het Oosten te bedreigen, teneinde verlichting te brengen in den druk op het westelijk front. In hoever deze zaak door John Bull zelf opgezet is zal de toekomst ons

leeren; in dit verband verdient het wel de aandacht, dat de Engelsche kabinetleiders in het Parlement verklaringen hebben afgelegd over den zeer ernstigen toestand, maar op korten termijn groot nieuws in uitzicht stelden.

C. O.

Een gevaar in eigen rijen.

Alle strekkingen in de kapitalistische maatschappij komen in den wereldoorlog tot sterke ontplooiing; geweldig is de ontwikkeling van de techniek, de organisatie der bedrijven, de spankracht van de imperialistische staten. En even groot is de verandering in de hoofden der menschen. Het zich aanpassen aan den nieuwen toestand, het anders-worden, het omleeren zien wij in alle kringen en klassen van de maatschappij.

En hoewel Holland nog niet direct in de bloedige omwenteling betrokken is, toch neemt ook hier de ontwikkeling, zij het dan ook niet in dezelfde mate als in de omliggende landen, een versnelden loop. Niet alleen de sterke concentratie en uitbreiding van het bankwezen, de samentrekking der bedrijven, de plannen tot stichting en uitbreiding der zware industrie, de nauwere aansluiting bij het Duitsche imperium, dat de leidende machten der Nederlandsche bourgeoisie nu eenmaal als het sterkste in de wereldbotsing zien, maar ook de belangenstrijd, de tegenstellingen binnen de arbeidersklasse zelve zijn gedurende den oorlog deels ontstaan, deels tot snellere ontwikkeling gekomen.

Dat die groepen van proletariërs, die bij de machtsontwikkeling van den Nederlandschen Staat belang hebben of meenen te hebben, in dien belangenstrijd zich niet ontzien de imperialistische methoden van bedrog en geweld, van provocatie en spionage tegen de groote massa van het volk aan te wenden hebben ons in Holland de S. D. A. P. en het N. V. geleerd en leeren ons dat nog dagelijks.

Wij wezen er verleden jaar in „de Tribune“ reeds op — naar aanleiding van de openlijke bekentenis van minister Posthuma in het Parlement, — dat ook de Nederlandsche bourgeoisie de belangen tegenstelling binnen de arbeidersklasse kent en in haar belang weet uit te buiten; dat zij van plan is de geschoolde arbeiders, de betersituëerde kleine minderheid, op kosten van de groote massa door kleine concessies, door kwistig openstellen van allerlei staatspostjes nog hechter aan den Staat te binden.

De denkwijze van de groote meerderheid is steeds die van de heerschende klasse of groep en dit geldt ook binnen het z.g. bevoorrechte proletariaat. Slechts een kleine minderheid van geschoolde arbeiders en beamten behoort tot de werkelijk bevoorrechte groep, heeft inderdaad belang bij het imperialisme; de meerderheid moet worden gepaard met woorden en beloften die op hun beurt weer groote groepen ongeschoolden en getrainden in hun ban houden.

De Industriële Club heeft hier te lande het wachtwoord gegeven: economische democratie, wachtwoord natuurlijk niet het brein dezer heeren ontsproten, maar overgenomen uit de omliggende landen waar deze frase evenals die van het zelfbeschikkingsrecht der naties een duchtig wapen vormt in de hand der imperialisten tot knechting van de groote volksmassa.

Het is de taak der revolutionaire socialistische voortdurend de hoelheid van deze frases aan te toonen, de werkelijkheid bloot te leggen en het klassebelang van de groote massa van het proletariaat: de greep naar de politieke en economische macht, de diktatuur van de Arbeidersraden, naar voren te brengen.

De „economische democratie” is niets anders dan een schoone leuze waarachter het naakte groepsbelang van de sociaal-imperialisten, van de geschoolde arbeiders in de zware industrie, in de gemeente- en staatsbedrijven verscholen ligt. Het is geen toeval dat dezelfde sociaal-patriotten, de Jouhaux, de Henderson's, de Legien's die het proletariaat in de massaslachting jagen, die overal de bourgeoisie behulpzaam zijn in het breken van het opkomende verzet der ongeschoolde massa, tevens de frase van „de verovering van de economische democratie” in den mond voeren.

En het is evenmin een toeval dat hier te lande H. Kolthek met dit bedrog komt aandragen. Kolthek immers was de schildklaap van Christiaan Cornelissen die in het begin van den oorlog naar Holland kwam met de bedoeling proletariërsbloed aan Moloch te offeren. In „de Arbeid” van 8 Juni schrijft hij een hoofdartikel waarin hij terecht waarschuwt voor de schromelijke gevolgen die voortvloeien uit het niet willen of kunnen inzien van de noodzakelijkheid om de taktiek van de arbeidersklasse in overeenstemming met den veranderden toestand te brengen. Maar Kolthek blijkt geen pionier van het nieuwe socialisme, hij kiest niet blijkens zijn artikel in „de Arbeid” de zijde van het revolutionaire proletariaat, van de groote massa der ongeschoolde en getrainde arbeiders, maar die van de sociaal-imperialistische minderheid, die belang bij het bestaan van den imperialistischen staat heeft of meent te hebben. Met een zeker welbehagen haalt hij de woorden aan van Jouhaux:

„Men zal aan de arbeidersklasse, in ruil voor het belangrijk aandeel dat zij nam in de nationale verdediging, economische rechten moeten verleen, indientiek aan de rechten die het algemeen kiesrecht haar verleent op politiek terrein.”*

Hetzelfde standpunt dus van Cunow en Lensch en de overige steunpilaren der bloedige maatschappij!

Troelstra, de sluwe politicus met zijn fijn ontwikkeld reukorgaan voor verwante anti-socialistische tendenzen heeft onmiddellijk de geestverwantschap met den voorman van de S. P. No. 1 van haar candidatenlijst ingezien. Hij accepteert het hem door Kolthek aangeboden debat en waarschijnlijk kunnen de Amsterdammers binnenkort in het Concertgebouw van dit steekspel genieten.

Voor de revolutionaire syndicalisten is dit alles een teken en een waarschuwing. Het feit dat het artikel van Kolthek in „de Arbeid” als hoofdartikel is geplaatst moge velen de oogen openen en doen zien dat er in het N. A. S. een sociaal-imperialistische strooming is, die ingedamd moet worden. Anders dan in het N. V. V. is bij ons deze strooming in de minderheid en wij zijn er zeker van dat zij ook minderheid zal blijven, vooral indien de klassenstrijd groote groepen ongeschoolde en getrainde arbeiders van het N. V. V. afscheuren en aan het N. A. S. toevoeren zal. De revolutionaire arbeiders kunnen 3 Juli zelf het teeken geven dat zij zoomin van de „politieke” democratie des heeren Troelstra als van de „economische” democratie van Kolthek en Croiset gediend zijn.

In dien zin raden wij de revolutionaire arbeiders aan in massa hun stem uit te brengen op nummer 3 van de candidatenlijst der S. D. P. op kameraad de Visser.

De politiek der revolutionaire arbeidersklasse kan niet blijven stilstaan bij het verleden. Het gebeure ligt nu eenmaal achter ons, wij moeten er lessen uittrekken voor de toekomst, wij mogen niet mokkend blijven staan bij een o. i. verkeerde daad.

* Precies hetzelfde kon men lezen in een hoofdartikel van „Het Volk” uit de laatste dagen van Mei.

De bij het Landelijk Revolutionair Comité aangesloten organisaties hebben nog niet het o. i. juiste inzicht gehad om alle te samen op democratische wijze deze verkiezingen tot een machtig protest tegen de politiek van de Nederlandsche imperialisten te doen worden. Een zoodanig protest had de kiem kunnen zijn voor de zelfstandige klassenpolitiek van het nieuwe socialisme in Holland. Dit heeft helaas, mede door nalatigheid van de S. D. P., niet mogen zijn. Het protest zal thans uiteraard zwakker zijn en vertoebeld door de stemmen uitgebracht op de sociale-patriotten Kolthek en Croiset.

Maar nog hebben de revolutionaire arbeiders het in handen, door in massa te stemmen op kameraad de Visser, uitdrukking te geven aan hun verlangen naar den zelfstandigen proletarischen klassenstrijd van het nieuwe socialisme.

10-6-'18.

v. Reesema.

Noot van de Redactie.

Wij kanten ons tegen bovenstaand advies:

- 1e. omdat het tyranniek optreden van de Visser in de eigen organisatie ons overtuigd heeft, dat hij geen volledige democratie wil;
- 2e. omdat de organisatie, die de V. vertegenwoordigt (S. D. P.) geen enkele waarborg biedt voor controle over de leiders;
- 3e. omdat het stemmen op de V. beteekent principieel steunen van een partij, waarin de leiders zich zelven candidaat hebben gesteld en wier verkiezingsprogramma niet behoorlijk door de leden is behandeld;
- 4e. omdat wij in geen geval accoord kunnen gaan met den inhoud van bedoeld verkiezingsprogramma, noch met de praktijken van de S. D. P.

Het tuchthuis als opvoeder!

Wij zijn sedert het uitbreken van den oorlog aan veel gewend geraakt, maar dat van sociaal-democratische zijde het tuchthuis als opvoeder zou worden aanbevolen, hadden wij toch niet verwacht.

De Rotterdamse correspondent van „Het Volk” heeft zich in een serie artikelen veroorloofd de geestelijke en morele minderwaardigheid van de in de havenstad levende Russen te „bewijzen”!

Dit burgermannetje noemt de Russische arbeiders geestelijk achtergebleven elementen die zich aan de „Westersche” cultuur van het „democratische” Holland niet kunnen aanpassen. Zij zijn naar de meening van den braven sociaal-patriot bijzonder minderwaardige individuen die hun tijd met kaart- en schaakspel doorbrengen, geen zin in werk hebben en uren lang op hun bed sigaretten liggen te rooken. Kolommen lang gaat het moreel-opgeblazen hielenklettertje zich op deze wijze te buiten; maar het slot spant toch de kroon.

Tot verheffing van het zedelijk bewustzijn van onze Russische en Poolische kameraden eischt deze regeeringslakai van den democratischen Nederlandschen Staat opsluiting van heel dit minderwaardige „Oostersche” zoodje binnen een interneringskamp! Een deel van de Russen zou door het enkele dreigen met het kamp volgens den sociaal-democratischen correspondent hun leven al een heel stuk gebeterd hebben, en om deze toenadering tot de hooge Westersche moraal nog wat te versnellen heeft de regering al vast 13 leden van den Arbeidersraad zonder vorm van proces naar de hel in Bergen opgezonden.

De schijnheilige patriot van „het Volk” weet natuurlijk heel goed hoe dit Siberië van het „democratische” Holland er uitziet, weet evengoed als wij dat de infame be-

handeling reeds meermalen tot hongerstakingen en pogingen tot zelfmoord aanleiding heeft gegeven!

Niet altijd waren deze Russen in de oogen van onze steunpilaren van den „democratischen” Staat zoo minderwaardig als de patriot van „Het Volk” hen nu ziet. Nog in 1917 heeft hetzelfde individu alles in het werk gesteld om de Russen in de Mei-optocht van de S. D. A. P. te doen meeloopen. En „Het Volk” ging er in die dagen prat op dat er 800 Russen in hun optocht hadden meegeloopen!

Maar sindsdien is er iets gebeurd in Rusland; de Communisten hebben er namelijk de macht gekregen. En voor niets is een rechtgeaard sociaal-patriot zoo bang als voor het Bolsjewisme; vooral als het tegen de verkiezingen loopt en de stemmen van de kleine burgerij en den nieuwen middenstand moeten worden geogost. En ten bate van den verkiezingswendel offert men rustig 13 Russische menschenlevens; de Nederlandsche Staat en de S. D. A. P.-sche bevoorrechte positie moeten worden gehandhaafd. Nood breekt wet.

A. Hammer.

Achter de schermen.

Wanneer door de leiders in een bepaald tijdperk elke kritiek wordt gesmoord, dan kan men er vast van opaan dat de heeren iets achter de ruggen der arbeiders beknakelen.

Dit is ons ook weer gebleken uit een ingezonden stukje van H. Croiset in „De Tribune” van Dinsdag 11 Juni. Deze leider H. Croiset had met C. Kitz en D. Wijnkoop een conferentie gehad om samen te beknakelen hoe ze 't beste nu de arbeiders van het N. A. S. als stemvee konden gebruiken. Ze zijn het wel zoo half en half eens geworden, maar C. Kitz heeft zich naderhand bedacht en zich bij de anti-parlementaire actie aangesloten.

Nu is H. Croiset nijdig geworden over de mislukking van deze „conferentie van kopstukken” en spuwt zijn gal tegen C. Kitz in bedoeld artikel in „De Tribune” en doet dit ondanks het verzoek van Wijnkoop om „dergelijke intimiteiten” niet openbaar te maken.

De intimiteit van een dergelijke konkelarij wilde D. Wijnkoop dus liever niet openbaar zien gemaakt.

Kommentaar is hierbij overbodig. Alleen willen wij er nog bijvoegen dat deze leider ook zegt de geheime diplomatie te „willen afschaffen. Zeker om dit bederf in eigen rijen over te planten.

W. A. H.

Een kleinigheid.

v. R. schrijft in de Tribune van 22/24 Juni o. m.

„Wij kunnen graan (of liever meel) krijgen, indien de Nederlandsche regering wil.

Dat is de reden, waarom onze partij er aan vasthoudt: er moet gesloten worden een contract met de geassocieerde Mogendheden, waardoor wij toevoer van broodgrondstof verkrijgen”.

De partij heeft zich over dit punt nog niet uitgesproken.

Doch blijkbaar acht van Ravesteijn die gewoon is, dat de meerderheid alles slijkt, dit een kleinigheid die verwaarloosd kan worden.

W. J. S.

Soc. Propaganda Vereeniging Linkerzijde van Zimmerwald.

Teekent onze steunlijsten ten behoeve van de in Holland geïnterneerde Russische en Poolische slachtoffers van het Kerenski-regiem, of zendt direct uw bijdrage aan: HOFKAMP, VALERIUSSTRAAT 72, AMSTERDAM

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Adres voor Redactie en Administratie:

Acaciastraat 103 - Den Haag

1e Jaargang No. 3

:: 13 Juli 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar - Losse Nrs. 5 cent

INHOUD: Voor de Revolutie; De Engelsche Arbeiderspartij; Buitenland; Hoe krijg je ze er weer uit; De uitslag van de verkiezingen; Leiderschap en Democratie.

Voor de Revolutie.

Wij kunnen reeds nu met een feit aangeven hoe verraderlijk de leidersklok Kolthek c. s. te werk gaat om vooral de revolutionaire geest onder de arbeiders te verslappen.

Een ieder weet dat thans door de democratische organisaties van de Soviëts in Rusland getracht wordt de geheele produktie door socialistische beginselen te overheerschen. Daarom is het noodig dat de geestelijke energie van het proletariaat telkens wordt aangewakkerd en met zelfvertrouwen vervuld. Geen wonder dat burgerlijke bladen dus trachten het proletariaat bijgeloovig te maken door het te doordringen van de gedachte dat het als klasse veel te stumperig is om de produktie te leiden en te ontwikkelen. Het is begrijpelijk dat dergelijke taal van den kant der bourgeoisie wordt gesproken. Zij toch zit met al haar familiebelangen, economische en historische wording van haar klasse vast aan deze uitbuitende produktie en tracht op alle mogelijke wijze het kernachtige besef onder de proletariërs te vergiftigen.

In het blaadje „Recht voor allen” blijkt door een klein stukje dat ook deze leiders van de S. P. aan dezelfde burgerlijke belangenkwaal lijden.

Wij vinden het navolgende in het blaadje van 22 Juni:

Ter overweging aan velen.

In het Engelsche blad „The Nation” lezen wij onlangs het volgende:

„De leiding der produktie plotseling toe te vertrouwen aan de volksmassa, zonder eenige voorafgaande oefening en scholing, staat gelijk met het plegen van zelfmoord, teneinde de juistheid van een zekere theorie te bewijzen. Het is hetzelfde, als wanneer men den scheepsjongen zou opdragen het schip te besturen, en er zich dan over te verwonderen als het op de rotsen loopt, of een legercorps onder commando stellen van een recruit en dan iets anders te verwachten dan dat het in den strijd onder den voet zal worden gelcopen”.

Wij willen deze redeneering niet hooger aanslaan dan ze verdient. Wij weten wel, dat de meeste leiders der produktie ook thans loondienaren zijn; dat degenen die nu in hoofdzaak de voordeelen van de zaken, althans de groote, opstrijken, van de produktie nog minder verstand hebben dan de arbeiders.

Maar het is even dwaas deze zijde van onze zaak te negeren, dan zich te verlaten op de redeneering: Laten wij maar revolutie maken; wat eruit voorkomt is altijd beter dan dat wij nu hebben. —

De slotzin van dit stukje geeft de eigenlijke keus van het antwoord weer. Deze enkele zin houdt in een hoon aan het pro-

letariaat, een totaal negeren van de zaak der Russische revolutionairen. In dit tijdperk toch geldt het niet een revolutie te „maken” maar de strijd voor de revolutie die er reeds is te steunen door de propaganda voor het ontworpen van deze maatschappij naar alle kanten te bevorderen. En degenen, die in de arbeidersbeweging dus nu niet voor de revolutie propageeren en zich valscheijk tevreden stellen met een „bescheiden” rol in het parlement en daar te kennen geven dat zij de zaak van het Russische proletariaat niet voor hun rekening wenschen te nemen, verbreken daardoor de banden van internationale solidariteit, trachten evenals de burgerlijke persinstututen de strijdlust voor de eigen zaak onder de proletariërs te verslappen en te vergiftigen, vertrapen het omhoog stuwend idealisme door hun persoonlijk leidersbelang.

En juist moet het de taak van de revolutionairen zijn te beleefden dat de ontbindende kracht van het reformisme ons stuksgewijze aan het imperialistische monster overlevert.

Ons blad „de Internationale” tracht alle revolutionairen mobil te maken tegen de verderfelijke leiderspolitiek, die er slechts op uit is thans de oude scheidslijn van de verschillende organisaties n.l. parlementaire of anti-parlementaire actie op de basis van hun „succes” te handhaven en ten dienste van de oude bourgeois-instelling het parlement uit te buiten.

De eenheid van alle revolutionairen kan slechts internationaal iets beteekenen wanneer we vooropstellen dat we ons plaatsen op het standpunt van de volkomen solidariteit met de zaak der Russ. revolutionairen.

Niet dus door het parlementair-politiek gekonkel en succes van de leiders der S. D. P. en S. P. is eenheid mogelijk, maar alleen door die arbeiders, welke zich voor alles op het standpunt van de revolutie stellen, inzicht bij te brengen.

De S. P. wil dit blijkens haar actie niet en als de leider Wijnkoop in „De Tribune” van 9 Juli na de „overwinning” verklaart dat S. D. P. en S. P. „zoo nauw bij elkaar staan” dat zij één moeten worden, dan kunnen we constateeren dat deze beide leidersklokken de organisatie van het contra-revolutionaire element dienen.

W. A. H.

De Engelsche Arbeiderspartij.

In een der eerste maanden van dit jaar vond een conferentie plaats van de geallieerde arbeiderspartijen te Londen.

Daar werden de vredesvoorwaarden vastgesteld. Ter kenschetsing van deze vredesvoorwaarden, beter gezegd, oorlogsdoeleinden, halen wij een vraaggesprek aan met Barnes, lid van de arbeiderspartij en minister. Volgens Reuter zei Barnes: „Er bestaat m. i. weinig verschil in den grond der zaak of nopens de feitelijke voorstellen tusschen dit stuk en de officieele uiteenzetting van de oorlogsdoeleinden, door den

eersten minister (Lloyd George) voor de vakvereenigingen ontvouwd”.

Dat men van de vakvereenigingen die zich tot een arbeiderspartij hebben aangesloten in Engeland sinds 1906, — naar aanleiding van een vonnis, waarbij de vakvereenigingen werden aangesproken, tot het betalen van zeer hooge sommen als schadevergoeding aan een spoorwegmaatschappij, omdat een staking was geproclameerd voor bedoelde maatschappij, — niet veel kan verwachten, blijkt uit Barnes karakteristiek.

Deze arbeiderspartij heeft zich op de jongste conferentie omgezet in een arbeiderspartij naar het model van het vasteland, d. w. z. waar iedereen lid van kan worden en niet uitsluitend vakbonden, groepen en partijen.

Er was eenige sensatie op deze jongste conferentie door de onverwachte verschijning van Kerensky, den contra-revolutionair, terwijl Troelstra wegens pasweigerig niet aanwezig kon zijn. De heer Branting, een soortgenoot van Troelstra, Albert Thomas, een Minister van munie en „socialist” waren gasten, evenals v. d. Velde, Huysmans, Longuet en Renaudel, de laatsten voor de Fransche partij. Met het oog op het bestek van ons blad, halen wij uit de openingsrede van den voorzitter Purdy slechts dit aan: „De vakvereenigingen en arbeiderswereld hebben verklaard, dat zij geen niet beslissende vrede wenschen. In de verklaring van de oorlogsbeweging der beweging wordt gezegd waarvoor wordt gestreden en niet onderhandeld”. Wat verstaan deze leiders onder een beslissende vrede?

Reeds den 5en Juni liet Reuter ons weten dat Henderson, een der voornaamste leiders van de arbeiderspartij heeft gezegd in een interview: „De voorstellen van de geallieerde socialisten zijn geformuleerd in denzelfden geest als de voorstellen van president Wilson”. Als men deze uitspraak vergelijkt met die van Barnes over de vredesvoorwaarden der geallieerde arbeiderspartijen, inclusief de Engelsche arbeiderspartij, dan kan men zoo enigszins nagaan uit welken hoek de wind waait.

De vrede van „Purdy”, van het memorandum over de „vredesvoorwaarden” zijn dezelfde als van Lloyd George en die van de socialistische arbeiderspartijen der geallieerden ademen denzelfden geest als van den knecht der multi-millionairs, Woodrow Wilson, den almachtige van de Vereenigde Staten bij de gratie van Wallstreet.

Deze partij van den arbeid heeft op haar conferentie van den 26sten Juni deze politiek bevestigd. Deze „vredespolitiek” is geen ander dan de overwinning van het Engelsch-Amerikaansche wereldkapitaal, het machtigste ter wereld.

Niet een vrede door revolutie, maar een machtsvrede, een overweldigingsvrede met annexaties onder het masker van des-annexatie dat is het doel der Engelsche arbeiderspartijen.

Wat Lloyd George wil, is gebleken uit de openbaarmaking der geheime verdragen